

Samista Manueliin

Kitara on ihmeellinen vempain, vaikka se on niin yksinkertainen. Puinen koppa, otelauta ja kuusi kieltä sekä niiden kiristysmekanismi. Tätä laitetta ihminen sitten näpeli kummankin käden sormin. Sormet koskettavat siis suoraan ääntä muodostavaa kieltä. Siinä varmaan on se juju. Nykyajan laitteissa ihmisen ja varsinaisen äänen väliin kun mahtuu tolkuton määrä elektroniikka ja muita vimstaikkareita.

Jo ennen sähköä kitarasta kehittyi myös kansan soittolaite. Se kuului trubaduuriin kinaloon. Kitara sai sähkönsä paljon aikaisemmin, kuin Eput ennustivat sitä mainiossa biisissään Kitara, taivas ja tähdet. Sähköt sain sähkökitaraan, sähköt vain, en muuta tarvitsekaan.

Sähköt saatuaan kitarasta tuli kevyen musiikin ehdoton valtiast. Voiko enää kuvitellaakaan hittikappaletta ilman sähkökitaraa. Jotain sentään voi kuvitella ja toivoa. Kunpa nämä nykytähdet panisivat vähän enemmän aikaa ja tahtoa siihen olennaiseen eli soittamiseen ja sen opettelemiseen.

Kritiikkini ei suinkaan koske edellisessä jutussa ylistämäni Sami Hurmerintaa. Hän on satsannut soittamiseen. Vielä vähemmän arvosteluni osuu Espanjan katalaaniin, kitaravirtuoosiin nimeltä Manuel González, jota pääsin kuuntelemaan ihan paikan päällä.

Espanjassa järjestetään konserttisarjaa Maestros de la Guitarra Española, espanjalaisen kitaran mestarit. Sarjan yhdeksännessä osassa lavalle pääsi katalaani Manuel González. Mies istui korkeaselkäisessä tuolissa, yksin, keskellä isoa näyttämöä. Tukenaan hänellä sentään oli mikki ja vaimeahko äänentoisto.

Sarjan ideaan kuuluu, että soitetaan tyypillisiä ja kansallisesti koskettavia kappaleita. Niin nytkin. Sokerina pohjalla tuli tunteikas Rodrigon säveltämä Aranjuez-konsertto. Jotkut lähteet väittävät, että se olisi Sibeliuksen viulukonserton ohella esitettyin 1900-luvulla tehty konsertto. Ohjelmaan mahtui myös pari hienoa Francisco Tárregan kappaletta. Ei kuitenkaan Gran Valsia, josta Nokia varasti soittoäänensä.

Klassisessa kitarassa on minulle muutamia mysteereitä. Ensiksikin kitaran viritystä näytään muutettavan joihinkin kappaleisiin merkittävästi. Miten se soitto sitten oikein onnistuu, jos viritys onkin ihan toinen. No, näyttää onnistuvan.

Toinen on, että soittaja ei näytä käyttävän ollenkaan pikkusormeaan näppäilemiseen. Siinähan menee yksi viidesosa resursseista hukkaan. Huvittavalta näyttää myös, että soittaja kaivaa aina silloin tällöin rintataskustaan santapaperia ja hioo kynsiään.

Yleisö vaati ja maestro Manuel González soitti pari ylimääräistä. Ensimmäinen perustui kansansävelmään Romance d'Amor, joka on tullut tutuksi kahdestakin kulttielokuvasta ja jonka Carola levytti nimellä Kielletyt leikit. Kitaristi kutsui kappaletta keskeytetyksi romanssiksi. Peruskappaleen lomaan mahtui monenlaista taituruutta ragtimestä rokkiin ja tangosta teknoon. Klassisen musiikin taituri osoitti hallitsevansa genret.

Mitenkähän Sami olisi pärjännyt, tai päinvastoin?

pajen